

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupený JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, o žalobě proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 31. 10. 2016, čj. 2278988/16/2507-80541-506671, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 12. 2019, čj. 15 Af 117/2016-15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal jakožto správce daně pověřený Generálním finančním ředitelstvím v záhlaví označený exekuční příkaz (na příkázání pohledávky z účtu žalobce) za účelem vymožení nedoplatku, úroku z prodlení a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce v celkové výši 1 690 656,42 Kč, a to podle vykonatelného výkazu nedoplatků sestaveného ke dni 27. 10. 2016, čj. 2277333/16/2507-80541-506671. Uvedené nedoplatky plynuly z mezinárodních pohledávek, o jejichž vymáhání požádaly orgány německé daňové správy na základě žádosti o vymáhání pohledávek v souladu s čl. 10 směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. 3. 2010, o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále „směrnice 2010/24/EU“), resp. § 17 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále „zákon o mezinárodní pomoci“). Součástí této žádosti byl jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky ve smyslu čl. 12 směrnice 2010/24/EU a § 20 zákona o mezinárodní pomoci.

[2] Výše uvedený exekuční příkaz žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Namítal, že podle žádosti o vymáhání pohledávek německých daňových orgánů je uveden jako spoludlužník společnosti JPM fln, s. r. o., jejímž byl v minulosti jednatelem a společníkem. Podle § 44 německého daňového řádu (*Abgabenordnung*) je považován za spoludlužníka této společnosti, přičemž spoludlužníci dluží společně a nerozdílně a úhrada jednoho spoludlužníka působí rovněž na dalšího spoludlužníka. České právní předpisy však neumožňují zahájit vymáhání dožadovaných pohledávek, neboť český právní řád není v případě jednatele a společníka společnosti s ručením omezením založen na koncepci nepodmíněného zákonného spoludlužnictví, jako je tomu v německém právním řádu. Proto žalobce nemůže být účastníkem daňové exekuce vedené podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Není dlužníkem ani spoludlužníkem, a tedy není pasivně legitimován. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu s českými právními předpisy, neboť daňový řád neupravuje pravomoc zahájit proti žalobci daňovou exekuci v souvislosti s uvedenými pohledávkami.

[3] Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Žalovaný byl k vedení exekuce (a tedy vydání napadeného exekučního příkazu) povinen, neboť jediným exekučním titulem pro vymáhání pohledávek byl jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, jehož zákonnost a správnost nebyl žalovaný oprávněn jakkoli hodnotit. K vymáhání pohledávky na dani z přidané hodnoty ze strany žalovaného došlo na základě žádosti o vymáhání pohledávky dožadujícího orgánu jiného státu Evropské unie, konkrétně orgánu Spolkové republiky Německo (*Bundeszentralamt für Steuern*), a to na základě směrnice 2010/24/EU. Podle čl. 10 odst. 1 této směrnice platí, že na žádost dožadujícího orgánu dožádaný orgán vymáhá pohledávky, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě. K takové žádosti se podle čl. 12 směrnice přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném členském státě, který odráží základní obsah původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky a je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a předběžná opatření přijímaná v dožádaném členském státě. Uvedený doklad nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v tomto členském státě. Není tak rozhodné, že žalobce byl v žádosti o vymáhání pohledávek i jednotném dokladu o vymahatelnosti pohledávek označen jako spoludlužník společnosti JPM Flan. Tato okolnost totiž nebrání provedení daňové exekuce vůči žalobci jako povinnému (daňovému dlužníku) na základě exekučního titulu (jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávek), který žalovaný nemohl z hlediska jeho správnosti a zákonnosti jakkoli hodnotit. Pojem „daňový dlužník“ nelze chápat v hmotněprávním, nýbrž v procesním smyslu, neboť není rozhodující okolnost, že daňový subjekt něco dluží, ale to, že je proti němu vedena daňová exekuce. Pojem „dlužník“ totiž označuje daňový subjekt, proti němuž je vedena daňová exekuce dle vykonatelného exekučního titulu, což je v případě žalobce bezezbytku splněno. Krajský soud tedy označil žalobní námítku, že v projednávané věci nebyl žalobce účastníkem daňové exekuce podle daňového řádu, za formalistickou a nedůvodnou. Jestliže chtěl žalobce zpochybnit pohledávky specifikované v jednotném dokladu o vymahatelnosti pohledávek, měl zahájit spor u příslušných orgánů dožadujícího členského státu dle čl. 14 citované směrnice a § 28 zákona o mezinárodní pomoci, o čemž byl žalovaným poučen.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Zopakoval, že české právní předpisy neumožňují zahájit vymáhání pohledávek uvedených v žádosti dožadujícího orgánu, neboť český daňový řád v případě jednatele a společníka společnosti s ručením omezeným neobsahuje ustanovení o zákonném spoludlužnictví (jako je tomu v německém právu). Krajský soud se při vypořádání žaloby dopustil nesprávného posouzení právní otázky, a to konkrétně ve vztahu k pojmu „daňový dlužník“, resp. jeho hmotněprávnímu/procesněprávnímu významu. Podle § 153 odst. 2 věty před středníkem daňového řádu hradí nedoplatek daňový subjekt jako svůj dluh. Podle § 20 odst. 1 téhož zákona

pokračování

je daňovým subjektem osoba, kterou za daňový subjekt označuje zákon, jakož i osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka nebo jako plátce daně. Podle odborné literatury nepřináší daňový řád vlastní úplnou definici daňových subjektů, ale v rámci jejich vymezení pouze odkazuje na jednotlivé zvláštní (hmotněprávní předpisy), které upravují vznik daňové povinnosti. Pojmem „dlužník“ uvedeným v komentáři k § 176 odst. 2 daňového řádu je označován daňový subjekt, proti němuž je vedena daňová exekuce. Je-li takto dlužník označován, je zcela nepochybné, že se jedná o osobu, o daňový subjekt, nositele hmotněprávních povinností, ve smyslu § 20 daňového řádu. Podle stěžovatele tak § 176 odst. 2 písm. c) téhož zákona představuje určitou legislativní zkratku, která se váže pouze k daňovému subjektu, který je podle příslušných hmotněprávních předpisů nositelem daňových povinností. Proto je pojem „daňový dlužník“ pojmem hmotněprávním, nikoliv procesněprávním, kvůli čemuž krajský soud nesprávně posoudil danou žalobní námitku. Tato námitka nebyla formalistická, jak krajský soud uvedl, ale naopak věcná a opodstatněná. Stěžovatel tak podle daňového řádu není účastníkem daňové exekuce, ani není dlužníkem či spoludlužníkem.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že tuzemské orgány nejsou oprávněny přezkoumávat úkony učiněné orgány jiného státu a podle § 28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci jim nepřísluší posuzovat zákonnost anebo správnost napadených úkonů a dokumentů, v daném případě dožádané finanční pohledávky nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu. Podle § 20 zákona o mezinárodní pomoci je jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v ČR jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném státu. Na základě tohoto jednotného dokladu o vymahatelnosti byl v souladu s § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) ve spojení s § 190 odst. 1 daňového řádu (s použitím občanského soudního řádu) vydán žalobou napadený exekuční příkaz. Podle § 28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti napadených úkonů a dokumentů, v daném případě dožádané finanční pohledávky nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá závěr krajského soudu (který nyní zopakoval i žalovaný ve svém vyjádření), podle něhož při vyřizování žádosti o vymáhání pohledávky podle zákona o mezinárodní pomoci nejsou tuzemské správní orgány (zde žalovaný) oprávněny posuzovat zákonnost či správnost dožádaných pohledávek, které mají být na území ČR uvedeným postupem vymáhány. Stěžovatel rovněž nezpochybňuje samotnou právní relevanci žádosti o vymáhání pohledávek, skrze niž orgán německé daňové správy (dožadující orgán) o vymáhání pohledávky v ČR požádal. Zároveň nezpochybňuje ani to, že podle § 20 odst. 2 zákona o mezinárodní pomoci představuje jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky v dožádaném státě ode dne obdržení žádosti dožadujícího státu jediný titul pro vymáhání dané finanční pohledávky v ČR. Ve své argumentaci se stěžovatel zaměřuje pouze na to, zdali může být považován za dlužníka, proti němuž je vedena exekuce, pakliže by podle českých hmotněprávních norem s ohledem na rozdílnou koncepci (ne)omezeného ručení u společnosti s ručením omezeným dlužníkem (ani spoludlužníkem) nebyl.

[9] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné připomenout, že postup vzájemné pomoci mezi členskými státy EU (a tedy i dožádání jednoho členského státu vůči jinému členskému státu) při vymáhání finančních pohledávek vychází z již výše uvedené směrnice 2010/24/EU. Tato

směrnice stanoví pravidla, podle nichž mají členské státy poskytovat pomoc při vymáhání pohledávek v jednotlivých členských státech, pokud tyto pohledávky vzniknou v jiném členském státě. Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) této směrnice se její věcná působnost vztahuje mj. *na pohledávky týkající se veškerých daní a poplatků jakéhokoli druhu ukládaných členským státem nebo jeho nižšími územními nebo správními celky, včetně místních orgánů, či jejich jménem, nebo jménem Unie.* Podle čl. 10 odst. 1 *na žádost dožadujícího orgánu dožadovaný orgán vymáhá pohledávky, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě.* Čl. 12 odst. 1 stanoví, že *ke každé žádosti o vymáhání pohledávky se přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožadovaném členském státě; tento doklad je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a [...] nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nabrání v dožadovaném členském státě.* Dle čl. 13 odst. 1 platí, že *pro účely vymáhání pohledávky v dožadovaném členském státě se pohledávka, která je předmětem žádosti o vymáhání, považuje za pohledávku dožadovaného členského státu, není-li v této směrnici stanoveno jinak.* Dožadovaný orgán *využije pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů dožadovaného členského státu, které se vztahují na pohledávky vzniklé v souvislosti se stejnou daní či stejným poplatkem nebo v případě jejich neexistence s obdobnou daní či obdobným poplatkem.* Řešení sporů upravuje čl. 14 odst. 1, podle něhož *spory týkající se pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadovaném členském státě [...] spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu.* Napadne-li *zúčastněná osoba v průběhu vymáhání pohledávky pohledávku, původní doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadovaném členském státě, dožadovaný orgán tuto osobu informuje, že musí podat žalobu k příslušnému orgánu dožadujícího členského státu v souladu s jeho platnými právními předpisy.* V čl. 18 pak směrnice 2010/24/EU vymezuje případy, kdy dožadovaný stát může poskytnutí pomoci odmítnout, resp. k ní není povinen. Pokud však nejsou tyto okolnosti naplněny a jedná se o případ spadající do věcné působnosti směrnice vymezené v čl. 2, takovou povinnost dožadovaný členský stát (resp. jeho příslušné orgány) má.

[10] Za finanční pohledávky se podle zákona o mezinárodní pomoci, který transponuje směrnici 2010/24/EU, mj. *považují pohledávky z daní, poplatků a cel jakéhokoli druhu včetně jejich příslušenství ukládaných členským státem Evropské unie jiným než Česká republika* [§ 1 odst. 3 písm. b) bod 1]. Podle § 2 zákona o mezinárodní pomoci platí, že *při provádění mezinárodní pomoci se postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.* Dle § 17 odst. 1 *na žádost kontaktního orgánu jiného státu o vymáhání zajistí tuzemský kontaktní orgán vymáhání finanční pohledávky, podle odst. 4 za den obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky z jiného státu se pro účely správy daní v České republice považuje za den splatnosti této finanční pohledávky.* Ustanovení § 20 odst. 1 stanoví, že *součástí žádosti o vymáhání finanční pohledávky je jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožadovaném státu, ve smyslu odst. 2 jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky je ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v ČR.* Dle § 28 odst. 1 písm. a) bod 1 a písm. c) mj. *tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti dožadované finanční pohledávky uložené jiným státem, anebo jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu.* Podle § 28 odst. 2 platí, že *pokud je u tuzemského orgánu veřejné moci napadena zákonnost nebo správnost [...] dokumentu souvisejícího s prováděním mezinárodní pomoci, informuje o této skutečnosti příslušný tuzemský kontaktní orgán; to platí i v případě, pokud tuzemskému orgánu veřejné moci posouzení zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu [...] nepřísluší.* V takovém případě dle odst. 3 *tuzemský kontaktní orgán [...] vyrozumí vhodným způsobem dlužníka nebo jinou osobu, která zákonnost nebo správnost úkonu nebo dokumentu napadla, o tom, že orgánem veřejné moci příslušným k posouzení jejich zákonnosti nebo správnosti je orgán veřejné moci jiného státu stanovený k tomu podle právních předpisů tohoto jiného státu.*

[11] Z výše citované právní úpravy je především zcela zřejmé, že v režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek ve smyslu směrnice 2010/24/EU a zákona o mezinárodní pomoci nejsou české dožadované orgány oprávněny žádosti dožadujících orgánů jiného členského státu EU (anebo i jiného státu podle zákona o mezinárodní pomoci) jakkoliv posuzovat a odmítnout vyjma důvodů taxativně stanovených. Stejně tak dožadovaným orgánům

pokračování

nepřísluší jakkoliv posuzovat zákonnost či správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu, resp. pohledávky, k jejímuž vymožení je taková žádost podána. Právní úprava mezinárodní pomoci tedy neumožňuje přezkoumávat právní důvody, na nichž se zakládá jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státu, který je titulem pro její vymáhání (a je součástí žádosti dožadujícího orgánu). Tím spíše tedy nelze připustit, jak vyžaduje stěžovatel, že by měla mít jakýkoliv rozhodující význam úvaha dožádaného orgánu, zdali by takové právní důvody obstály podle právního řádu dožádaného státu (zde ČR). Jinak řečeno, v nyní projednávané věci nepřísluší žalovanému posuzovat, zdali je vymáhaná pohledávka označená v žádosti německých finančních orgánů (ve smyslu německého právního řádu) oprávněná. Zcela irelevantní je pak tedy i otázka, zda by k jejímu vzniku (v souvislosti s postavením stěžovatele jako solidárního spoludlužníka společnosti JPM fln) došlo podle českého práva, neboť takové posouzení režim mezinárodní pomoci při vymáhání finančních pohledávek vůbec neumožňuje. Tento systém je založen na zjednodušení a zefektivnění vymáhání pohledávek vzniklých v některém členském státě EU, pokud je jejich vymožení možné ve státě jiném. Vyjma vyjmenovaných důvodů (viz čl. 18 směrnice 2010/24/EU) tak orgány v dožádaném státě z žádosti o vymožení pohledávky bez dalšího vychází a postupem podle svých procesních právních předpisů ji namísto dožadujícího státu vymáhají. Právní řád dožádaného státu se tedy užije pouze z hlediska těchto procesních postupů, a to buď zcela zaměnitelně tam, kde je to možné (tedy jsou-li právní instituty dožadujícího a dožádaného státu shodné), anebo analogicky tam, kde je třeba pohledávku vymáhat podle nebližších tuzemských právních institutů, jichž lze v dané věci využít.

[12] Jádrem argumentace stěžovatele je námitka, že pokud daňový řád hovoří o dlužníkovi, nejedná se pouze o procesněprávní pojem, avšak o pojem hmotněprávní. Namítá, že dlužníkem ve smyslu § 176 odst. 2 písm. c) daňového řádu je daňový subjekt, který je nositelem hmotněprávních povinností (neuhradil nedoplatek). Soud však nemůže souhlasit s tím, že z těchto důvodů by byl napadený rozsudek nezákonný. Zda stěžovatel je či není nositelem hmotněprávních povinností, může být otázkou případného sporu o oprávněnosti pohledávky, která je žalovaným jakožto dožádaným orgánem nyní vymáhána. Takový spor však nelze vést v rámci exekučního řízení k jejímu vymožení založeného žádostí německých daňových orgánů v režimu mezinárodní pomoci, nýbrž tu je třeba případně rozporovat přímo v dožadujícím státě, v němž pohledávka vznikla (srov. výše citovaný čl. 14 odst. 1 směrnice 2010/24/EU a § 28 odst. 3 zákona o mezinárodní pomoci). O tom byl ostatně stěžovatel informován jak žalovaným při ústním jednání ve věci (viz protokol o ústním jednání ze dne 6. 1. 2017), tak krajským soudem v nyní napadeném rozsudku. I přesto nadále setrvává na tom, že by tato otázka měla být rozhodná.

[13] Nejvyšší správní soud se zcela shoduje s krajským soudem v tom, že uvedená námitka (dotýkající se posouzení oprávněnosti vymáhané pohledávky) nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí. Pokud by stěžovatel vymáhanou pohledávku (resp. její oprávněnost) napadl u příslušných německých orgánů, bylo by po dobu řízení o zákonnosti a správnosti napadené pohledávky její vymáhání na území ČR přerušeno (pozastaveno). Pokud tak neučinil, nebyla oprávněnost vymáhané pohledávky řádně zpochybněna. Nedostatek pravomoci orgánů dožádaného státu ověřovat oprávněnost pohledávky, která vydání exekučního titulu předcházela, plyne již z judikatury vztahující se k dřívější právní úpravě systému mezinárodní pomoci při vymáhání finančních pohledávek (směrnice Rady 76/308/EHS o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření, ve znění směrnice Rady 2001/44/ES, resp. zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, čj. 5 Afs 48/2007 173, č. 2053/2010 Sb. NSS, a v něm citovaný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 1. 2010, *Kyrian*, C 233/08). Je nicméně třeba zdůraznit, že stěžovatel přímo oprávněnost dané pohledávky podle německého práva ani nerozporuje. Pouze namítá, že ji české

orgány daňové správy nemají vymáhat, neboť se česká právní úprava co do důvodů předcházejících vzniku této pohledávky liší. K takovému posuzování však nejsou dožádané orgány v režimu mezinárodní pomoci vůbec oprávněny, jak je uvedeno výše. Lze dodat, že argumenty stěžovatele jdou zcela proti smyslu systému mezinárodní pomoci, jak jej vymezuje směrnice 2010/24/EU. Pouhá skutečnost, že český právní řád neomezené solidární spoludlužnictví společníka společnosti s ručením omezeným za její vzniklé dluhy neobsahuje, není pro podstatu věci relevantní, neboť předmětem exekučního příkazu je vymáhání pohledávek vzniklých na území Spolkové republiky Německo podle německého práva. Orgány ČR v tomto směru (a na základě systému mezinárodní pomoci) představují pouhé „prostředníky“, tedy vykonavatele vymožení pohledávky, kterou orgány německé daňové správy mají vůči stěžovateli (dožádaný orgán je pouze orgánem, který vykoná úkon, o který je v souladu s podmínkami mezinárodního dožádání požádán, k tomu srov. důvodovou zprávu k § 19 zákona o mezinárodní spolupráci).

[14] Rozhodné pro vymáhání dožádaných pohledávek jsou tedy pouze procesní ustanovení (daňového řádu, viz § 2 zákona o mezinárodní pomoci), které určují způsob, jakým může být pohledávka vymáhána. Hmotněprávní postavení stěžovatele z podstaty věci nemůže být při postupu podle režimu mezinárodní pomoci ani posuzováno, ani bráno v potaz, neboť jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státě (který byl přílohou žádosti německých daňových orgánů) je sám o sobě titulem pro vymáhání předmětné pohledávky (resp. pohledávek) na území ČR. Exekuční příkaz, který stěžovatel napadl žalobou u krajského soudu, je pouze formálním nástrojem, prostřednictvím něhož je dožádaná pohledávka vymáhána podle českých (procesních) právních předpisů. Z tohoto pohledu tedy kasační námitky stěžovatele ohledně povahy pojmu „dlužník“ nejsou důvodné. K uvedenému lze dodat, že ani v „běžném“ exekučním řízení zahájeném na základě exekučního titulu vydaného na území ČR se již zásadně nepřezkoumává zákonnost tohoto titulu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2009, čj. 9 Afs 28/2009-124, č. 1966/2010 Sb. NSS), tím spíše tedy nelze v exekučním řízení přezkoumávat oprávněnost pohledávky, kvůli níž byl exekuční titul vydán. Stejně tak i v rámci vnitrostátního exekučního řízení je třeba na pojem „dlužník“ nahlížet právě optikou exekuční a nikoliv jej v této souvislosti zaměňovat s hmotněprávním významem tohoto institutu.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádnou z uplatněných kasačních námitek důvodnou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. listopadu 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu